

[Rager.]

sluttede med, nemlig at anbefale Folketinget, Flertalspartierne og ogsaa Oppositionspartierne, at stemme saaledes, som Folketingets Flertal stemte ved anden Behandling af det tilsvarende Lovforslag her i Folketinget i Fjor. Da forkastede vi nemlig et Ændringsforslag, der var ganske tilsvarende det Ændringsforslag, som er stillet i Dag fra de Konservative og Venstre, og som jeg altsaa ogsaa i Dag anbefaler at forkaste.

Jeg kunde i og for sig have indskrænket mig til disse Bemærkninger og er ved det, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har sagt, heller ikke blevet opfordret til at udtale mig yderligere; men det ærede Medlem Hr. Brorsen har jo ikke villet det saaledes, at det nu blot gjaldt om at faa Sagen behandlet færdig. Det ærede Medlem Hr. Brorsen har ønsket en Belæring om Spørgsmaalet: Tvungen Voldgift. Han har ønsket en historisk Redegørelse, han har ønsket en Forklaring af Principperne, og det ærede Medlem skal faa den. Han bad om den i Eftermiddags, og han har ikke søgt den i den mellemiggende Tid selv. Altsaa maa det paahvile mig, til hvem han har rettet den elskværdige Anmodning, at give det ærede Medlem den, og jeg skal have den Fornøjelse at paapege over for det ærede Medlem, at Partiet Venstre og Det konservative Folkeparti i 1925—26 har deltaget i Arbejdet i en nedsat Arbejdskommission. De deltog ved saa prominente Medlemmer fra de to Partier som nuværende Landstingsmand Stensballe, tidligere Folketingsmand Slesbager, tidligere Folketingsmand Bouet og det ærede Medlem Hr. Drachmann. Ved denne Lejlighed havde de to Partier Anledning til at tage Stilling til et af Det radikale Venstre udarbejdet Forslag om tvungen Voldgift. De tog Stilling imod det, de tog Stilling aktuelt og principielt imod det. De gik imod Forslaget, og jeg forstaar af de Udtalelser, der nu kommer fra de ærede Medlemmer, at de Herrer ikke engang dengang har læst Forslaget virkelig til Bunds, for det viser sig af deres Udtalelser, at der er en saa fuldkommen forvirret Opfattelse af, hvad en Voldgiftsret i disse Sager er, hvordan den bør være sammensat, og under hvilke Former den overhovedet kan anvendes. Det maa nemlig være klart for enhver, der har fulgt denne Sag, at i Lande som Australien og Norge, hvor man har for søgt med Systemet, er det blevet kompromitteret — det er det, det ærede Medlem Hr. Gregersen ikke kan lide, jeg siger —, men der er det blevet kompromitteret, fordi det anvendte System ikke har været gen-

nemtænkt, ikke har været fornuftigt. Og det, som de Herrer opvartede med i Fjor og hæftede Navnet „tvungen Voldgift“ paa, maa vi fra vor Side have os i høj Grad frabedt. Det havde intet som helst med en tvungen Voldgift at gøre. Det nytter ikke at sætte en forkert Etikette paa noget og saa tro, at den dækker Indholdet.

Hvad var det, der i sin Tid blev foreslaaet fra Det radikale Venstres Side? Det var dette, at der først og fremmest skulde være den sædvanlige Fremgangsmaade for Forligsmandens Vedkommende. Efter at et Forslag var blevet forkastet, eller naar Forligsmanden mente, at han ikke kunde fremsætte Mæglingsforslag, og han ansaa en fornyet Indgriben fra sin Side for formaalsløs, og naar Arbejdskonflikten heller ikke kunde bringes til Ophør derved, at Parterne paa Forhaand frivilligt tiltraadte en Voldgiftskendelse, saa kunde Forligsmanden, hvis Arbejdsstriden efter hans Skøn vilde udsætte meget omfattende Samfundsinteresser for Fare, henstille til Statsministeren, at denne foranledigede, at Spørgsmaalet blev gjort til Genstand for Voldgift, idet dette i hvert enkelt Tilfælde skulde vedtages af Rigsdagen, og idet den Voldgiftsret, man skulde anvende, var en permanent, i Forvejen siddende Voldgiftsret, der selvfølgelig maatte raade over alt det Materiale, som maa være nødvendigt, for at man kan fælde en Voldgiftskendelse paa disse Omraader. Hvert Medlem fra den Kommission, der sad i 1933, vil erindre den indgaaende Redegørelse, som den daværende Forligsmand, Hr. Riis-Hansen gav for, hvor nødvendigt det var for en saadan Voldgiftsret at raade over Oplysninger, ikke alene vedrørende Levevilkaar, Priser og alt i Indlandet, men ogsaa i konkurrerende Udland, at kende paa mange Omraader de Satser, efter hvilke der afvænedes i Lande, hvis Industri konkurrerede med vor, at være ganske orienteret om, hvilken Indflydelse f. Eks. Toldspørgsmaalet og alt andet havde paa den hjemlige Prisdannelse — altsaa et stort Materiale, som skulde ligge og ligge parat. Og denne Voldgiftsret — hvordan skulde den være sammensat? Den var foreslaaet sammensat af Presidenten i Højesteret, Formanden eller en af Næstformændene i den faste Voldgiftsret, en af Forligsmændene og en Repræsentant for Arbejdsgiverforeningen og en Repræsentant for De samvirkende Fagforbund. Det, jeg her lægger Vægt paa, er over for det ærede Medlem at pege paa, at det, man ønskede, var en Voldgiftsret, der ikke bestaar af Jurister alene, som efter Sagens Natur maa